

Címzett elköltözött

Ha Szegő Katalin – Kati néni – valahonnan figyelné netán, hogy egykori tanítványai emlékszámot állítanak össze a tiszteletére, minden bizonnyal íróniával szemlélné a dolgot.

Nekünk nincs ilyen könnyű dolgunk. Szeretnénk újra beszélgetni vele, de nem lehet: eltávozott közülünk. Azt tesszük hát, amit azok, akiknek fontos mondanójuk van, de nem találják a címzettet, és ezért hirdetést adnak fel.

Ez a szerény kötet ebben az értelemben gyászmunka. Néhányunké azok közül, akik Kati néni tanítványának, barátjának vagy mindkettőnek mondhaták magukat; olyanoké, akik fontosnak érezték, hogy ezen a fórumon tisztelgjenek előtte.

Az olvasó mindazonáltal kevés személyes megemlékezéssel fog találkozni, annál több filozófiai tanulmánnyal. Nemcsak azért, mert nehéz múlt időben beszélni valakiről, aki bizonyos értelemben máig is vezet és ezután is vezetni fogja a tollunkat, hanem azért is, mert szívünknek kedves rítust elevenítünk föl ezzel. Kati néni szellemi vonzáskörzetében ugyanis szokásban állt, hogy frissen elkészült írásainkat először hozzá vittük, és biztosak lehetünk benne, hogy olyan figyelmesen fogja elolvasni őket, mintha maga az utolérhetetlen Kant írta volna. S ha már a rítus másik részéről – arról, hogy mi olvassuk az ő frissen elkészült szövegeit – végérvényesen le kell mondanunk, legalább a felét megpróbáltuk utánképezni valahogy.

Mit is szólna ő mindehhez? Lássuk csak... A személyével kapcsolatos részeket minden bizonnyal kivágásra javasolná, szigorúan szerkezeti megfontolásokból. Továbbá megemlítené, hogy a lehetetlen bikkfanyelvünkön igazán lazíthatnánk már egy kicsit, mert lehet ugyan, hogy ez nekünk így sokkal kényelmesebb, de hát a szöveg mégiscsak arra való, hogy olvassák, lehetőleg élvezettel. Mert, ahogyan az isteni Platón mondta volt, az írás – akárcsak a beszéd és az a sajátos szerelemféle, ami a filozófiát mozgatja – lélekvezetés. És alighanem ez volt Szegő Katalin – Kati néni – tulajdonképpeni műfaja.

Nem szerette a monológot.

A szerk.